

A korai „testvérek” mozgalma

C.H. Mackintosh

Közel fél évszázada annak, hogy egy nagyon figyelemreméltó mozgalom kezdődött Nagy Britanniában és Írországban. Akkoriban az Urat szerető emberek arra a látásra jutottak, hogy valami gyökeresen rossz a koruk különböző vallási szervezeteiben. Néhányan a halált, a pusztulást, a szellemi éhséget, a sötétséget és a szegénységet érezhették maguk körül. Vágyódtak valamire, amit a fennálló vallási szervezetek nem voltak képesek nyújtani számukra. Volt bennük egy szomjúság az igazi keresztyén közösségre és egy vágyódás az igazság mélyebb és szélesebb megismerésére annál, ami megtapasztalható volt akár az Államegyházban, akár más vallási szervezetekben.

Mások olyan vezetést kaptak, hogy kutassák a Szentírást és hasonlítsák össze az abban leírtakat a körülöttük lévő dolgok állásával az összes hivatalos gyülekezetben. Ők nem egyszerűen csak egy szellemi vezetést kaptak, hanem a vizsgálódás következményeként arra a következtetésre jutottak, hogy az összes hivatalos gyülekezet teljesen reménytelen és romlott állapotban van. Egyetlen gyülekezeti szervezet, papi rend, teológiai hitvallás sem volt az egész keresztyénség területén, ami megfelelt volna a Szentírásban leírtaknak. Nem volt semmi olyan dolog megtalálható, mint az Újszövetségben látható hűség ragaszkodás Isten Egyházához. Semmi jele sem volt az Egy Testnek. Semmi olyan dolog nem volt, hogy a hívők egyszerűen csak Jézus körül gyülekeztek volna össze az Ő nevében a Szent Szellem jelenlétének, erejének és hatalmának megtapasztalására.

Továbbmenve a szolgálatok fontos kérdésére, mindenhol szükségtelen vallási rendszereket láttak, amik egyáltalán nem közelítették meg azt az igazságot, amit az Újszövetségből tanultunk. Akár a görög, latin, anglikán vagy skót egyházat vizsgálták vagy a különböző korabeli vallásos testületeket úgy találták, hogy a püspök, a pap, a diakónus, vagy szolgáló néven nevezett mindenféle szolgálat teljes egészében az emberi hatalom gyakorlását jelentette. Ha egy ember birtokolta volna is mindazokat az ajándékokat, amiket Pál apostol, akkor sem merészelt volna ígét hirdetni vagy tanítani Jézus Krisztusról mindaddig, amíg erre nem kapott volna engedélyt és felhatalmazást emberektől. Ha azonban valaki felhatalmazást kapott azt kirendelték a szolgálatra; engedélyt vagy jóváhagyást kapott emberek által arra, hogy hirdesse az ígét és taníthatott mindent, amit Isten egyházában hivatalosan tenni kellett még akkor is, ha teljesen hiányoztak nála a szellemi ajándékok, sőt a szellemi élet is. Emberi hatalom Krisztus ajándékai nélkül teljesen megfelelő volt, Krisztus ajándékai emberi hatalom megerősítése nélkül azonban nem.

Úgy látták, hogy mindezek szöges ellentétben állnak Isten igéjével. Amikor a Szentírásban olyan példát találtak erre, mint az Efézus 4., megállapíthatták, hogy minden egyes szolgálat forrása a feltámadt és megdicsőült Jézus, mint fej a mennyben: "Mindegyikünknek adatik a kegyelem Krisztus ajándékának mértéke szerint." Nem egy emberi hatalomtól vagy kirendeléstől származó írásos felhatalmazás bármilyen formája és nem is valami hasonló szóbeli dolog vagy bármi ahhoz hasonló szükséges, hanem pontosan a fordítottja: egyszerűen az "ajándék Krisztustól" és semmi más.

"Ezért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul:"

Itt egyetlen forrását látjuk a szolgálatnak. Minden szolgálati ajándék, minden épülésre szolgáló ajándék közvetlenül a mennybe ment és megdicsőült Krisztustól származik. Nem egy közvetítő emberi közegen keresztül jut az el hozzánk. Nincs emberi csatorna, amin keresztül azoknak áramolniuk kellene. Nem szükséges emberi hatalom, hogy elérhetővé tegye azokat számunkra, mert ahhoz nincs is szükség semmiféle emberi hatalomra. Az ajándékok minden Isteni teljességében a fejtől áramolnak a tagokhoz. Ember semmit sem adhat azokhoz hozzá és nem is javíthat azokon semmit. Akik megkapták az ajándékokat, maguk felelősek azok használatáért: várni az Ő ajándékaira és fejleszteni azokat teljes szorgalommal és hűséggel. Semmi emberi hatalom, engedély, jóváhagyás vagy kirendelés nem szükséges ahhoz, hogy Krisztus értékes ajándékai elérhetőek legyenek az Ő Teste, az Egyház számára. Egyszerűen nincs ilyen dologról szó, hanem éppenséggel az teljes egészében ellentétes Isten Igéjével és Krisztus elgondolásával.

A különböző helyeken lévő sok lelkiismeretes keresztyén érezte a professzionális (hivatásos) gyülekezet mélyre süllyedt állapotát és olyan vezetést kapott, hogy különüljenek el a koruk különböző felekezeteitől. Nagyon kevesen tudták közülük, hogy pontosan mit tegyenek, de lehetetlennek érezték, hogy tovább haladjanak bármivel, ami olyan nyilvánvalóan ellentétes Isten Igéjével. A régi közmondás - "madarat tolláról embert barátjáról" - jól illusztrálta azoknak a korai testvéreknek a történetét. Mindannyian elégedetlenek voltak azzal, amit maguk körül láttak és közülük sokan valóban azt mondhatták, hogy "kimentek, de nem tudták hová mennek". Nem folytathattak és nem ápolhattak egy olyan kapcsolatot, ami nyilvánvalóan és tisztán láthatóan tévelygéshez vezet. Ők az elvilágiasodott, hivatalos (professzionális) egyház betegek voltak, és valami jobb után sóvárogtek, ezért kijöttek közülük: az egyik innen, a másik onnan, megint másik valami másból. Kívül találkoztak és nem láttak rá semmi okot, hogy ne együtt menjenek tovább, vagy ne törhetnék meg a kenyeret együtt, mint azt a korai keresztyének tették. Egyedül az Úrra támaszkodtak, hogy legyen velük, és hogy lehetővé váljon számukra,

hogy egymást képezzék, mert Ő gondoskodik a szükséges ajándékról és részesít kegyelemben.

Azok között, akik ilyen módon kiváltak a különböző szervezetekből volt néhány figyelemre méltó ajándékkal, erkölcsi súllyal, értelmi képességgel és intelligenciával rendelkező ember: lelkészek, bírók, ügyvédek, katonák és tengerész hivatalnokok, doktorok és magas pozícióval és vagyonnal rendelkező emberek. A kiválásuk, mint azt gondolhatod jelentős zavart és sok ellenállást okozhatott a környezetükben. Sok baráti kapcsolat megszakadt; sok gyöngéd szerető kapcsolat tört össze; nagy áldozatokat hoztak; sok megpróbáltatásban és szomorúságban volt részük; sok szemrehányást, rágalmazást és üldözést kellett eltűrniük. Nem akarok belemenni a részletekbe, és nem is vágyom arra, hogy ezt tegyem. Nem szolgálná a végeredményt, mert egy erről szóló beszámoló csak szükségtelen fájdalmat okozna. Mindenki, aki eldöntötte, hogy Istenfélő módon akar élni, mindenki, aki elhatározta, hogy Jézust követi, mindenki, aki meg akarta őrizni a jó lelkiismeretét, mindenki, aki a szíve szilárd elhatározásával cselekedett a Szentírás tekintélye szerint, fel kellett vértetni az elméjét azzal a gondolattal, hogy elviselje a megpróbáltatásokat és az üldözést. A mi Urunk Jézus Krisztus azt mondta nekünk, hogy Ő nem azért jött, hogy békét hozzon, hanem, hogy fegyvert.

"Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; és hogy az embernek ellensége legyen az ő háza népe." (Máté 10:34-36)

Amiről most beszélek mindez megvalósult azokban az időkben. Nem csak házon belüli ellenállás és üldözés volt, hanem nyilvános hátrányos megkülönböztetés változatos formái is, sok megpróbáltatással, fájdalommal és veszteséggel együtt.

A munka ennek ellenére tovább folytatódott. A testvérek odaszánták magukat a munkára és nagy áldás volt az evangélizációs munkájukon és a tanításaikon. Könyveket és traktátusokat írtak és adtak közre. Az evangéliumot világosan, a maga teljességében, mély és erőteljes módon hirdették, ami ismeretlen volt az apostoli idők óta. Nagyszerű tanításaik voltak az Egyházzal, mint Krisztus Teste; a Test egységéről; a Szent Szellem jelenlétéről és cselekedeteiről az egyéni hívőben és a gyülekezetben; Krisztus eljövételének áldott reménységéről, elsősorban az Ő emberei számára. Ezek mind olyan dicsőséges igazságok voltak, amik majdnem teljesen elvesztek a tizenharmadik századig, és most újból nagy erővel, kenettel és frissességgel törtek elő értékes lelkek százainak örömére és áldására.

Azon túlmenően fontos volt megkülönböztetni az evangélium hirdetését a hitetlenek felé és az Úr embereinek tanítását, amit kevesen értenek meg és cselekednek ma. Elkezdtek

ezt erőteljesen módon bemutatni a legnagyobb áldást eredményezve ez által. Az evangélista és a tanító saját munkáját végezte: az emberek megtértek és a hívőknek fel kellett épülniük a hitükben. Kezdték megérteni az imádatot és a "szentek közösségét" is. Az Úr emberei a hét első napján jöttek össze megtörni a kenyeret és Jézus jelenlétében lenni, hogy Isten valóságosan ott legyen közöttük. Természetesen senki sem gondolhatta azt, hogy az asztalközösség üdvözít, mert ahhoz egészséges hittel rendelkező és Istennel járó igaz hívő keresztyénnek kell lenni.

Mindez sokak figyelmét vonta magára. Sokan csodálkoztak, hogy hová fog ez fejlődni? Néhányan azt "prófétálták", hogy hamarosan semmivé válik. Ez azonban csak egy gyorsan kipukkanó "lufi" volt az idők folyamában. Azt hitték ugyanis, hogy teljesen lehetetlen embereknek mindenféle látható gyülekezeti szervezet, papi rend, látható fej, hitvallás nélkül összejöveteleket tartani. Hogyan mennek a dolgok a ti összejöveteleiteken? Kinek kell elnökölni? Kinek kell a rendet fenntartani? Láthatsz embereket minden irányban beszélni, imádkozni vagy zsoltárokat énekelni. Ez a tökéletes bábeli zűrzavar bizonyítéka. Ilyenek voltak a sok barátságtalan és hitetlen jósok sötét elképzelései, de nem tudták bebizonyítani az igazukat. Az összejöveteleket látogató emberek nagyon meglepődtek azon a tényen, hogy emberek százai gyűlnek össze pap, lelkész, elnök nélkül és még sem volt rendetlenség, zavar, vita. Az Úr Maga volt jelen. Ő volt az igazi elnök, akinek elsőséget adtak (mindféle emberi beavatkozással szemben), aki megtöltötte az Ő szeretett népét örömmel, vigasztalással, áldással és épüléssel,

Nem is kell mondanom kedves barátom, hogy itt-ott hibákat is követtek el. A gyengeségek és a természetes butaságok önmagukat leplezték le az összejöveteleken. Pontosan úgy, ahogyan az egyéni keresztyén életben a Szent Szellem jelenlétének ellenére vannak hibák, gonoszság, kudarc és gyengeség a testvérek gyülekezetében is voltak ilyenek. Könnyen megérthető azonban, hogy ott mindazok a dolgok nyilvánvalóvá váltak, amik nem a Szent Szellemtől voltak mivel mindent egybevetve a Szent Szellem jelenléte és vezetése elfogadott és érzékelhető volt. Bizonyosak lehetünk afelől, hogy az ellenség speciális szenvedéseket és zavart okozhatott a gyülekezetben annak érdekében, hogy behozza a kételyt a gyülekezet által elfogadott alapokat illetően.

Több mint 35 év tapasztalatára visszatekintve nyugodtan elmondhatom, hogy az összejövetelek rendje és szellemi vezetése csodálatos volt, ugyanakkor azok a hibák és kudarcok, amiket a hivatalos, szervezett gyülekezetekben mindenhol láttam magam körül ezerszer rosszabbak voltak, ezért nem keseregtem a hibák felett, hanem úgy tekintettem azokra, mint emberi cselekedetek törvényszerű velejáróira. A testvéreknél nem volt emberi rend vagy szervezés, ennek ellenére az összejöveteleik komolysága és rendje volt a legszembeötlőbb. Sok nézőként odalátogató embert nem tudtak meggyőzni arról, hogy

ne lenne mégis néhány előzetes szervezés, valamilyen kialakított rend. Ünnepelesen kijelenthetem azonban neked, kedves barátom, hogy ott ilyen dolog nem volt. Sosem mondtuk, amikor egy összejövetelt elkezdtünk, hogy mi legyen annak a rendje, min legyen a hangsúly vagy milyen legyen a jellege. Itt csak a gyülekezeti összejövetelekről beszélek: az imádatról és a közösségről. Amikor az összejöveteleket sajátos céllal hívták egybe – igehirdetésre és tanításra - akkor az teljesen más volt. Az ilyen összejövetelek rendje nagyjából mindig ugyanolyan volt. Az teljes egészében egyéni felelősség kérdése volt.

Most azonban be kell fejeznem ezt a levelet. Ha az Úr akarja, akkor legközelebb folytatom a témát. Most egy nagyon gyors és hiányos vázlatot adtam egy rendkívül érdekes mozgalomról Isten Egyházában. Beszámoltam egy olyan mozgalom felemelkedéséről, amit “testvéreknek” hívtak. Legközelebbi levelemben a történetük további részéről és a tanításaikról fogok beszámolni.

Fordította: Abonyi Sándor